

Bronec, Jiří

Typologie cizojazyčného lexika z hlediska jeho minimalizace

Sborník prací Filozofické fakulty brněnské univerzity. A, Řada jazykovědná.
1985, vol. 34, iss. A33, pp. [61]-75

ISSN 0068-2705

Stable URL (handle): <https://hdl.handle.net/11222.digilib/101331>

Access Date: 12. 12. 2024

Version: 20220831

Terms of use: Digital Library of the Faculty of Arts, Masaryk University provides access to digitized documents strictly for personal use, unless otherwise specified.

JIRÍ BRONEC

TYPOLOGIE CIZOJAZYČNÉHO LEXIKA Z HLEDISKA JEHO MINIMALIZACE

Článek věnuji jubilantovi, s nímž mě spojuje nejen stejná doba působení na brněnské univerzitě (od 1. září 1956), ale i společný, i když ze zcela jiných hledisek chápaný zájem o lexikon jazyků.

Pro typologii lexika jazyků nám poslouží i ty práce, jejichž autoři se zamýšlejí nad výběrem lexika, poněvadž slovní zásobu každého jazyka si lze osvojit jen v jistém omezeném rozsahu. Při určování těchto lexikálních minim je nutné stanovit určitá kritéria výběru. Klasifikace těchto kritérií může být koncipována různě, sama minimalizace jazykové učební látky je však vždy záležitostí především didaktickou. Minimalizace je nezbytným prostředkem k zefektivnění výuky cizích jazyků.

Následující námi uvedené dělení kritérií považujeme za vhodnější než dělení jiná. Např. V. D. Arakin a kol. podřizují základní principy výběru (schopnost lexikální jednotky vcházet do hojných slovních spojení, jejich neutrální styl a sémantická hodnota) a vedlejší principy (slovtvorba, polysémie, strukturnost a frekvence) ještě aspektu aktivního (produktivního) a pasivního (receptivního) osvojování cizojazyčných ekvivalentů (1960, s. 10).

Jako základní dělítko je uváděno i kritérium kvantitativního (frekvence) a kvalitativního (téma, sémantika, syntagmatika, styl atd.) hodnocení cizojazyčného lexika (Mikula, D., 1975, s. 106; Purm, R., 1966, s. 180—201).

R. Purm (1970, s. 81—82) pro výběr lexika (a obdobně i pro výběr frazeologismů) uvádí toto dělení:

- kritéria obecná základní: slovní spojení
 - téma
- doplňková: slovtvorba
 - polysémie
 - frekvence
 - strukturní slova
- speciální základní: vyloučení synonym
 - doplňková: opisnost pojmů

G. Sommer (1969, s. 48) podává podobný systém kritérií, který však není založen na dichotomii obecnost—speciálnost a základ—doplňek, ale na protikladu priority—sekundárnosti a pozitivnosti—negativnosti těchto kritérií.

1. LINGVISTICKÁ KRITÉRIA

a) Jako didakticky hodnotnější se všeobecně posuzují ty cizojazyčné lexikální jednotky základního slovního fondu, které mají co největší derivační možnosti, zejména je-li možné od nich tvořit deriváty pomocí produktivních derivačních modelů. Takto lze např. posuzovat ze dvou lingvistických ruských termínů

языкознание — языковедение

jako výhodnější termín druhý (i když méně frekventovaný), poněvadž na rozdíl od prvního lze k němu vytvořit deriváty

языковед а языковедческиj

Lepší derivační možnosti lexikálních jednotek mohou být i příčinou toho, že ruština někdy dává přednost i slovům cizího původu:

лингвист — лингвистика — лингвистическиj

Úskalí derivace spočívající v nebezpečí vytváření neexistujících slov podle již osvojených derivačních modelů vede metodiky k požadavku, aby si žáci zejména v počáteční etapě výuky osvojovali jen slova, od nichž se deriváty tvoří zcela pravidelně, např.

слушат' — слушатель'
 писат' — писатель'
 вредит' — вредитель' (škodit — škůdce)
 учит' — учитель',

nikoli však

бегат' — бегун (běžet — běžec)
 ходит' — пешеход (chodit — chodec)

Žák by tedy měl mít představu nejen o tom, že mu znalosti derivace umožňují vytvářet mnoho odvozených slov, se kterými se před tím nikdy nesetkal (jde o tzv. aktivní lexikální komplement), ale že v této oblasti existuje také mnoho nepravidelností. Proto nutno souhlasit s požadavkem S. V. Cetlinové (1969, s. 11), že do minimálních slovníků by měly být zařazeny i deriváty, a to přesto, že žáci již základní derivační modely ovládají.

Táž autorka (1969, s. 34) současně požaduje, aby ve slovnících byly uváděny jen ty deriváty, které mají jasně vydělitelné morfémy.

Důraz na morfematickou analýzu slov má zvláštní význam pro receptivní dovednosti (hlavně čtení, do jisté míry i poslech), tj. pro schopnost odhadu významu slov, i když, jak uvidíme dále, i to má svá úskalí.

b) Otázka derivátů v minimálních slovnících je úzce spojena s řazením slovních jednotek podle stejných kořenů nebo základů slov (tzv. hnízda) nebo podle shodných afixů (prefixů, sufixů a tzv. cirkumfixů, tj. derivátů tvořených současně prefixem i sufixem — Jefremov, F. F., 1976, s. 18). Běžné řazení slov je však tím porušeno, seznamy slov se stávají méně přehlednými a tím i hůře použitelnými. Hnízda slov by se však mohla uvádět jako doplněk školních slovníků.

Další problém spočívá v tom, že by se v těchto slovnících měly u slovesa uvádět oba jeho vidy a nezvratnou a zvratnou formu (ponecháváme stranou dosud různě posuzovanou otázku, zda nedokonavý vid a zvrtný tvar slovesa lze považovat za deriváty). Je tedy vhodné z hlediska gramatického systému jazyka takto doplňovat slovník a tím porušovat zase frekvenční kritérium?

Někteří autoři jsou pro takovou koncepci minimálních slovníků, jiní tento požadavek omezují pouze na případy, kdy opozice zvratnost—nezvratnost mění význam slovesa (Rozkocová, L., 1967—1968, s. 253).

imet' (mít) — imet'sja (být, existovat),

nebo druhý vid je tvořen slovesem s jiným kořenem

brat' — vzjat' (Poljakova, G. P.—Solganik, G. Ja., 1971, s. 7)

V otázce derivátů vyslovil zajímavou myšlenku I. V. Rachmanov (1956, s. 226). K hnízdům zařazuje jen slova s „živou“ etymologií. Jsou to slova, jejichž vnitřní forma odpovídá denotátu. Doporučuje proto uvádět

stehen (stát) — Stadt (město),

ne však

stellen (stavět, postavit) — Besteller (zákazník) (s. 226, 246).

Autor spojuje tuto otázku i s formou a významem afixů a dává přednost uvádění těch derivátů, které v rusko-německém plánu vykazují jistou formálně-sémantickou pravidelnost.

Druhý uvedený příklad dokumentuje ona úskalí odhadu významu slov ze znalosti jejich základů nebo i afixů.

c) U kompozit se setkáváme s podobnými problémy.

Typologii kompozit v rusko-německém plánu podává N. I. Gezová (1951, s. 228). Zakládá ji na stejné, částečně odlišné a zcela odlišné vnitřní formě komponentů kompozit:

stennyje časy (nástěnné hodiny)	— Wanduhr
oborot reči (slovní obrat)	— Redewendung
točka zrenija (stanoviško)	— Standpunkt.

I. D. Salistra (1958, s. 58) uvádí příklad, kdy žáci sice členy kompozita znají, ale právě jejich znalost je vede k vytvoření nesprávného konečného významu slova. Vyplývá to z toho, že „součet“ významů členů kompozit neurčuje vždy jednoznačně jejich výsledný význam. Tak slovo

Speisezimmer

cháпали ruští žáci chybně jako „špižírna“ místo správného „jídlna“.

Jindy však z významů komponentů kompozita vyplývá jeho vlastní význam zcela jednoznačně:

Wanduhr, Schreibtisch (1949, s. 38, Arakin, V. D.)

Ke kompozitům můžeme zařadit i tzv. apozita a abreviatury, a to ze dvou důvodů: 1. oba tyto typy slovních jednotek jsou velmi aktuální a frekventované a 2. v plánu česko-ruském jsou mezi nimi značné difference. Minimální slovníky s uvedením apozit a abreviatur by byly zvláště žádoucí pro překladatele nebo pro čtenáře odborné sovětské literatury. V ruštině jsou daleko častější apozita:

Moskva-reka	
dom-muzej	
car'-puška	(veliké, obrovské dělo)

Uvedené příklady naznačují také větší nebo menší obtížnost osvojování takovýchto cizojazyčných lexikálních jednotek. Tím jsou dána i kritéria jejich výběru pro minimální slovníky.

d) Dalším lingvistickým kritériem pro výběr lexikálního minima je schopnost lexikální jednotky vcházet do nejrůznějších slovních spojení — od volných slovních spojení až po spojení frazeologicky vázaná (včetně složených termínů).

Lexikální vázanost dané lexikální jednotky je někdy jednostranně chápána jako její vázanost pouze „zprava“. Ze školní praxe je známo, že např. sloveso „pol'zovat'sja“ (používat čeho) se obvykle uvádí jen s podst. jménem „slovar“ (pol'zovat'sja slovarěm), ačkoli se nabízejí i jiné možnosti jak zprava (používat příležitosti, elektřiny, stroje), tak i zleva (důsledně používat, umět používat).

L. V. Novikov (1967, s. 57) např. pro sloveso „vstretit'sja“ (setkat se) uvádí tyto jeho valence:

vstretit'sja:	subjekt	(kdo)
	objekt	(s kým)
	místo	(kde)
	čas	(kdy)
	cíl	(proč)

Při výběru slovních spojení jsou důležité z hlediska interlingvních diferencí jak otázky lexikálně-sémantické, tak i morfologické (např. shodný a neshodný přívlástek) a syntaktické (vazebnost).

Otázka, zda slovní spojení patří do lexikálního minima, je jednoznačně dána v případě, je-li toto minimum určeno pro komunikaci.

Při výběru frazeologismů vychází Je. A. Bystrová (1975, s. 10—15) z několika principů: vede principu frekvence a zřetele k mateřskému jazyku žáka (toto frazeologické minimum je určeno pro sovětské národnostní školy) dává ještě přednost těm frazeologickým slovním spojení, která vyhovují situačně a tematicky, jejichž složky odpovídají normě spisovného jazyka (nikoli tedy např. „bit' bakluši“ — povalovat se, poněvadž slovo „bakluši“ se mimo tento frazeologismus nevyskytuje a nemá žádný význam, ale je vhodné zařadit např. frazeologismus „bit' v cel“ — zasahovat cíl), mají ekvivalent v lexiku, který se nedostal do lexikálního minima (např. frazeologismus „ja ne v svojej tarelke“ — „nejsem ve své kůži“ odpovídá synonymum nefrazeologické povahy „ja ne čuvstvuju sebja chorošo“), nemají jiný ekvivalent (park kultury i odycha) a složky frazeologismu jsou žákům známé („s golovy do nog“ — od hlavy až k patě).

Táž autorka spolu s dalšími (Cvetkova Z. M. — Ivenskaja, D. S. — Korndorf, B. F., 1957, s. 6; Arakin, V. D., 1960, s. 16) vybírá do frazeologického minima především ty frazeologismy, jejichž lexikální komponenty jsou na sebe co nejvíce vázány a význam frazeologismu lze odhadnout z významů jeho složek. Na druhé straně se však můžeme setkat s opačným názorem (Arakin, V. D., 1960, s. 16), že jedním z kritérií výběru frazeologismů má být právě možnost jejich doplňování dalšími lexikálními jednotkami, např.

Frage stellen — viele Fragen richtig stellen

Zvláštní význam se přikládá výběru složených termínů, zvláště těch, které se již běžně používají: cepnaja reakcija (řetězová reakce), cholodnaja vojna (studená válka), dognat' i peregnat' (dohnat a předejhnat):

e) Dalším neméně významným kritériem pro stanovení lexikálního minima je požadavek zachovat lexikální systém daného jazyka. Lexikální mi-

nimum by vlastně mělo představovat jakousi jeho kompresi. Hlavní úlohu by přitom měly mít lexikologické aspekty této komprese.

Lze předpokládat, že požadavek zachování jisté úrovně lexikálního systému se dostává ihned tak či onak do rozporu s dalšími kritérii (např. frekvenčním, tematickým atd.).

Klademe si tedy otázku, kolik významů homonym a polysémních slov, kolik synonym a antonym zařadit do minima a dále kolik jich zařadit vzhledem k lexikálnímu systému mateřského jazyka. V. V. Morkovkin (1972, s. 93), který pro sestavení lexikálního minima považuje za nejdůležitější kritérium tematicko-situační, právem připomíná skutečnost, že uplatněním tohoto kritéria se často do minima dostanou lexikální jednotky zcela periferního významu.

Lexikální systém se realizuje i slovo tvornými modely. V tomto směru by bylo vhodné, aby se do minima dostaly ty lexikální jednotky, které jsou schopny tvořit deriváty ve třech hlavních druzích slov, tj. podst. jména, příd. jména a slovesa (např. revolucija, revoljucionnyj, revoljucionizirovat'). Zák si takto vytváří neobyčejně bohatý potenciální slovník, který přesahuje nejen lexikální minimum, ale i slovní zásobu určenou učebním plánem (Purm, R., 1971—1972, s. 120).

2. EXTRALINGVISTICKÁ KRITÉRIA

a) K těmto kritériím především patří frekvence.

Nemožnost osvojit si celou slovní zásobu určitého jazyka si přímo vynutila hledat cesty, jak z této slovní zásoby vybrat jen část lexika vhodnou k osvojení.

Otázka výběru slov podle jejich frekvence se zpočátku zdála jednoduchá. Frekvenční soupisy slov získané i na velmi bohatém materiálu však ukázaly, že pro praktickou konverzaci, ale i pro pochopení slyšeného nebo čteného textu jsou nedostačující. Hledaly se příčiny. Statistika jako metoda určování jistého nejefektivnějšího lexikálního minima byla stále více kritizována. V současné době je frekvenční kritérium sice všeobecně přijímáno, avšak pouze jako jedno z hledisek přístupu k slovní zásobě jazyka.

Nedostatky typologie slov podle frekvence lze shrnout takto:

- nejasnosti při určování slovní jednotky; slovo chápáno jako komplex grafů je nevyhovující;
- není brán zřetel na frekvenci významů u homonym a polysémních slov;
- ve frekvenčních slovnících se neuvádí frekvence slovních spojení, frazeologismů a složených termínů;
- výběr slov je příliš závislý na excerpovaném materiálu;
- frekvenční slovníky vykazují tematicko-situační nedostatky v tom smyslu, že zejména v tzv. uzavřených řadách chybí některé jejich členy (např. některé dny v týdnu, měsíce apod.); L. Zasorinová to vysvětluje tím, že tematicky neutrální slova (označují se také jako pantematická; R. Purm liší lexikální jednotky s univerzální a úzkou frekvencí — 1977, s. 25—26) mají sice nízkou frekvenci z hlediska různých textů, ale zato vysokou stabilitu frekvence. U tzv. tematických lexikálních jednotek je tomu právě naopak (1969, s. 23);

— prověřování frekvenčních minim tím, že se zjišťuje procento pokrytí určitých textů vybraným minimem slov, je omezeno především ve dvou směrech: a) druhem textů vybraných pro tyto prověrky, b) v procentu nepokrytí textů je neustále skryto nebezpečí, že právě v něm bude slovní jednotka základní, opěrná, bez jejíž znalosti text nelze pochopit; tyto slovní jednotky mají také nejvyšší hodnotu; M. Těšitelová (1961, s. 175) vyvodila ze statistického výzkumu slovní zásoby závěr, že závislost plnovýznamového slova na tematicke je nepřímou úměrnou frekvenci, tj. čím je slovo méně frekventované, tím více závisí na tom kterém textu; W. Mackey (1971, s. 37) zjistil, že v případě, pokrývá-li např. 3000 slov 95 % všech textů, je nutné dalších 6000 slov k tomu, aby se těchto 95 % zvýšilo o pouhé 1 %; V. S. Cetlinová došla na základě výzkumu slovní zásoby k závěru, že od 1000 slov je frekvenční koeficient v minimálních slovnících tak malý, že určování frekvence již nemá smysl (1969, s. 18); R. Michéa (1967, s. 295) dokumentuje tyto skutečnosti na dvou větách:

Sobaka, ktoruju my videli, prinadležit odnoj dame.

Bul'dog, ktorogo my videli, prinadležit odnoj bakalejščice (prodavačka).

Máme-li soupis slov, který pokryje 97,5 % textu, pokryjeme jím celou první větu, avšak jakmile v ní nahradíme jen dvě slova slovy konkrétnějšími, týž soupis slov již pokryje jen 80 % textu;

— není stále jasno, kolik slovních jednotek by mělo tvořit lexikální minimum;

— slova, která nepochybně každý bude považovat za důležitá a nezbytná, se překvapivě do frekvenčního minima nedostávají;

— autory frekvenčních slovníků zajímají především plnovýznamová slova, zatímco výběr slov podle frekvence ukázal, že nejvyšší frekvenci mají gramatická slova (spojky, předložky atd.).

Z uvedených důvodů se začíná uvažovat o sestavování frekvenčních seznamů slovních spojení a frazeologismů. U homonym a polysémních slov se již také uvádí frekvence toho kterého jejich významu, tj. za lexikální jednotku se již nepovažuje komplex grafémů, ale slovo—pojem.

Tzv. gramatická slova se považují za pravoplatnou složku těchto slovníků. Přifazují se k nim i slova původně nominativní povahy, která však již zcela nebo částečně tuto funkci ztratila. V. D. Arakin a kol. (1949, s. 28) řadí k takovým slovům např.

německé	Sache
anglické	thing
francouzské	chose

O. M. Arkad'jevová jde v minimalizaci ještě dále. Zjišťuje v lexikálním minimu také minimum morfologické (např. frekvence pádů); nepřímé pády posuzuje z hlediska jejich frekvence v komunikativně významných syntaktických vazbách. Obě sledované oblasti dále diferencuje podle neutrálního a vědeckého stylu (1976).

Diference slov podle jejich žánrového užití — texty novinové, dramatické, vědecké, publicistické a umělecké — najdeme v nejnověji vydané sovětské publikaci „Častotnyj slovar' russkogo jazyka“ (1977).

b) Frekvenční princip se nejčastěji doplňuje tzv. principem tematicko-situačním. Nejprve se určí příslušná komunikativní situace (v rámci

tématu), kterou by si měl žák osvojit, a teprve v jejím rámci se vybírají slova, slovní spojení, případně frazeologismy podle frekvenčního principu.

Autoři českého frekvenčního slovníku S. Jelínek, J. V. Bečka a M. Těšitelová (1961, s. 29) poukazují na to, že pořadí slov ve frekvenčním slovníku ještě neurčuje plně jeho frekvenční hodnotu. Jestliže např. slovo „skromný“ a „únětický“ má ve slovníku stejný frekvenční koeficient, je přesto hodnota slova „skromný“ vyšší pro vyšší obecnost této lexikální jednotky. Podobně má-li slovo „stavba“ frekvenční koeficient 208 a slovo „motor“ 632, není druhé slovo frekventovanější, spíše naopak, poněvadž slovo „motor“ má doplňující údaj „odborná literatura“.

Hodnotíme tedy lexikální jednotky nejen podle jejich frekvence, ale také podle jejich textové distribuce nebo také podle jejich sémantické hodnoty, tj. z hlediska jejich výskytu v různých textových pramenech a z hlediska možnosti jejich využití v různých komunikativních situacích (Jelínek, S., Bečka, J. V., Těšitelová, M., 1961, s. 30). Můžeme tedy hovořit o lexikálních jednotkách pantematických, polytematických a monotematických, a to v oblasti jak témat běžného života, tak i v rámci určité specializace (Purm, R., 1971, s. 28).

P. N. Denisov (1972, s. 13—14) uvádí soupis takovýchto polytematických slov. Nazývá je slovy—determinanty (slova — opredeliteli) — např. sloveso „stat“ (začít) určuje, determinuje další slovesa (on stal bežat'), příd. jméno „bol'šoj“ zase určuje jeho vazbu s podst. jmény atd.

Francouzští autoři G. Gougenheim, M. Michéa, P. Rivenc a A. Sauvageot (1956, s. 148—149, 157—162), kteří sestavili frekvenční slovník na základě řečových situací, nazývají tato slova disponibilními. Při sestavování minimálních slovníků spojují frekvenci právě s tímto kritériem disponibility. Toto kritérium spočívá v tom, že k dané mikrosituaci nebo mikrotématu se vybírají nejen nejfrekventovanější slova, ale i ty lexikální jednotky, jimiž by měl mluvit disponovat „pro každý případ“. Tvrdí, že tento přístup lépe odpovídá pedagogickým a psychologickým zákonitostem jazykového chování. P. M. Aleksejev (1973, s. 18) z týchž důvodů žádá, aby se lexikální materiál nevybíral z jakýchkoli komunikativních situací, ale ze situací typových.

Výše uvedení francouzští metodikové řešili otázku určení disponibilních slov tak, že řadě probantů dali úkol, aby k daným mikrotématům nebo situacím napsali dvacet slov. Nejčastěji uvedená slova se potom stala jednou ze součástí lexikálního minima (Gougenheim, G., 1967, s. 304).

V. V. Morkovin a N. A. Dorogonovová posuzují kritérium disponibility jako příliš subjektivní; uznávají je sice, avšak považují za nutné, aby bylo doplněno kritériem objektivním, tj. frekvenčním (1976, s. 60).

Frekvence témat, situací a slov se mění geograficky i sociálně (např. téma počasí v Evropě a Africe, téma město—vesnice v různě vyspělých státech), ale i jinak. W. Mackey uvádí, že kravatu jako součást oděvu uvedlo 181 chlapců, ale jen 73 děvčat (1971, s. 50).

Větší hodnotu pro jazykovou komunikaci mají také základní významy slov než významy přenesené, konkrétní jejich významy než významy abstraktní, spíše kořená slova než deriváty (Arakin, V. D., 1949, s. 7).

c) Bylo již řečeno, že možnosti minimalizace jazyka vyplývají z jednoho z jeho charakteristických rysů — z nadbytečnosti, redundance. Užívá

se i termínů komprese, redukce, recipovatelný komplement jazyka, což znamená, že v lexikálním minimu nemusí být ta slova, která poznáme v (receptivním plánu) na základě již osvojených slov minima, a že také odhadneme význam slov podobných mateřskému jazyku.

Tato nadbytečnost má povahu kvalitativní i kvantitativní. Např. na úrovni fonetiky je možné vyslovovat jednotlivé hlásky kvalitativně různě a přece se nestáváme nesrozumitelnými, zachováváme-li ovšem fonémy jako takové. Naproti tomu zase právě fonetika představuje jazykovou úroveň (stejně grafika pro písemný projev), kde je nutno zvládnout všechny fonémy.

Postupujeme-li k dalším jazykovým úrovním — k morfologii, syntaxi a lexiku —, vidíme, že jejich redundantnost se zvyšuje kvantitativně, avšak snižuje kvalitativně. Např. u slovní zásoby je nezbytné zapamatovat si slovo v jeho správném znění (jinak vzniká značné nebezpečí neporozumění nebo chápání slova v jiném významu), zatím co kvantitativně vystačíme s poměrně malou slovní zásobou.

Redundantnost jazyka má řadu příčin. Z nich uvedeme např. značnou lexikálně-gramatickou synonymičnost jazyka (Ch. C. Fries užívá v oblasti lexika termínu „substituční slova“ — 1945, s. 44—45), možnost odhadu podle kontextu a reálné situace, velké možnosti opisu (R. Purm jako jedno z kritérií pro výběr lexikálního minima určuje „kriterij nevozmožnosti perifrazování a ili desinonimizací“ — 1977, s. 26), využití ikonomičnosti, názornosti při komunikaci, jazykové postoje jejich účastníků (rodilý mluvčí, pomáhá cizinci vyjadřovat se o určitých věcech, mluví pomaleji, zřetelněji a stylově pokud možno neutrálně) atd. To vše se pochopitelně mění podle charakteru jazyka, druhu komunikace (hovor, dopisování) a osobních vlastností jejich účastníků (schopnosti využít zmíněné jazykové synonymity, ikonomičnosti, grimas apod.) (Markov, Ju., 1963, s. 17).

Redundantnost jazyka většinou nepřichází v úvahu v jeho receptivním plánu, poněvadž čteme-li nebo posloucháme rodilého mluvčího (nepočítáme-li s jeho jazykovými postoji), vnímáme jeho neredukovaný projev. V receptivním plánu může jít u cizince o nadbytečnost pouze v tom smyslu, že kontext, situace vytvářejí jisté podmínky k tomu, že nemusíme rozumět všem složkám výpovědi.

Např. pro vyjádření „blízkosti“ slyšíme v receptivním plánu výrazy

okolo čego
nedaleko ot čego
poblizosti ot čego
rjadom s čem

zatímco v produktivním plánu plně vystačíme s nejobecnějším výrazem „okolo“, výhodným v tomto případě pro Čecha i pro jeho podobné znění s českým ekvivalentem (nejde však o shodu v sémantice).

První pokus o využití této nadbytečnosti jazyka spojený se sestavením minimálního slovníku „mezinárodní angličtiny o 850 slovech“ vzešel z pera C. K. Ogdena (o tom viz O. Vočadlo, 1936). Jedním z hlavních kritérií postupného vylučování slov z anglického lexika je tzv. panoptikální technika, tj. slovo se vylučuje z určitého lexikálního minima v případě, je-li modifikací jiných slov v minimu již obsažených. Tyto modifikace se týkají času, počtu, rozměru atd. Konkrétní pojmy jsou nahrazovány pojmy obecnějšími:

„štěně“ je modifikací /časovou/ slova „pes“ (mladý pes),
 „armáda“ je modifikací /početní/ slova „voják“ (mnoho vojáků),
 „bouře“ je modifikací /rozměru, zde síly/ slova „vítr“ (silný vítr) (Mackey, W., 1971, s. 53),
 „stoupat, sestupovat“ je modifikací slova „jít“ (jít nahoru, dolů),
 „kos, vrabec, orel“ jsou modifikací slova „pták“,
 „kupovat“ je modifikací slovního spojení „brát peníze“,
 „manžel“ je modifikací slovního spojení „ženatý muž“ (Ijevleva, Z. N., 1971, s. 106).

Je pravda, že naše vyjadřování se za těchto podmínek stává zdánlivě příliš komplikovaným, avšak význam Ogdenovy koncepce není ani tak v osvojení 850 slovních jednotek, ale především ve využití prostředků k lexikální nebo obecněji řečeno jazykové ekonomii. I toto zefektivnění má ovšem svou míru. Sotva by je někdo přijal v té formě, jak to na jednom příkladě uvádí Z. N. Ijevleva (1971, s. 108):

Větu „žák vchází do třídy“ by bylo nutno v „obecnější rovině“ vyjádřit takto:

Mladý muž, který se učí na střední škole, jde dovnitř místnosti, která slouží vyučování.

d) Jak jsme již uvedli dříve, tematicko-situační princip výběru lexikálního minima je závislý nejen na výběru excerpovaného materiálu, ale také na geografickém a sociálním prostředí té země, kde žijí nositelé daného jazyka. Tato okolnost přivádí některé autory k požadavku, aby dalším kritériem pro výběr lexikálního minima byly tzv. reálie nebo lépe lingvoreálie. Kdo si chce osvojit jazyk, musí si osvojit i jisté minimum nejzákladnějších a nejméně frekventovaných názvů reálií, které jsou pro nás buď zcela neznámé, nebo sice známé názvem, ale odlišné sémanticky.

V ruštině k prvním patří např. „boršč, ruskaja trojka, fortočka (ventilační okénko)“, k druhým např. ruské „stancija“. Tohoto slova lze užít jen tehdy, mluvíme-li o metru, zatímco stanice tramvaje a autobusu se označují jako „ostanovka“. Poschodí se v ruštině určují jako podlaží, takže „tretij etaž“ nutno chápat jako 2. poschodí. České „restauraci“ odpovídá ekvivalent „restoran“, ale na rozdíl od nás je to převážně podnik 1. třídy.

K lingvoreáliím mají blízko i tzv. lingválie. Jsou to jednak velmi často užívaná slovní spojení frazeologické povahy, např.

ni za čto — za nic na světě, za žádnou cenu,

čto ty! — co tě to napadá!

vo čto by to ni stalo — za žádnou cenu,

nebo slova, jejichž časté užívání vzbudí u cizince ihned pozornost. Rusové např. velmi často užívají tvaru „jest“ (být, existovat, mít, také ve významu „provedu“) a reduplikované užití „čut—čut“ (trošku, malinko, o kousek, o něco, nepatrně). K této tematice existuje dnes již velmi bohatá literatura.

3. DIDAKTICKÁ KRITÉRIA

Sestavování minimálních slovníků jsme doposud posuzovali podle kritérií lingvistických a extralingvistických. Druhý název je čistě pracovní. Zvolili jsme jej proto, abychom do něho mohli zahrnout kritéria, která jsou svou podstatou tak rozdílná, že je obtížné najít pro ně nějaký jiný obecný název.

Do extralingvistických kritérií bychom mohli stejně dobře zařadit i kritéria

didaktická. Přesto je zde vydělujeme, abychom jejich význam formálně i obsahově podtrhli.

Ostatně všechna kritéria uvedená v této kapitole mají didaktický význam, poněvadž bezprostředně slouží pedagogickému procesu.

a) Jako první z těchto kritérií uvedeme cíle výuky a její objekt — žáka.

Cílem výuky může být osvojení jazyka v receptivním, reproduktivním a produktivním plánu. První z nich předpokládá pouze porozumění slyšenému a čtenému projevu, druhý má již aktivní povahu v tom smyslu, že se žák v jazyce aktivně vyjadřuje, avšak jen ve formě opakování již probrané jazykové látky, a konečně produktivní plán osvojení jazyka již vyžaduje schopnost uplatnit jej tvůrčím způsobem ať již ve školním, nebo mimoškolním prostředí (Purm, R., 1970, s. 88).

R. Purm klade rozlišování receptivního a produktivního osvojování lexika v minimálních slovnících i jako požadavek metodologický. Předběžný výběr lexikálních jednotek postupně zužuje. Vybírá lexikální jednotky nezbytné pro poslech, z nich potom vyděluje slova pro hovor, dále pro psaní atd.

Kritérii pro minimální slovníky může být také věk žáků (Mikula, D., 1975, s. 105), profese jeho uživatelů (Arakin, V. D., 1949, s. 29; Koršunova, Ja. V., 1971, s. 72) a pokročilost v osvojování jazyka (Olechnowicz, M., 1972, s. 92).

V prvním případě jde zejména o zřetel k výběru lexika z hlediska jeho abstraktnosti, složitosti (deriváty, kompozita) a tematiky (pro nejmladší žáky hlavně témata jim nejbližší).

Pro odborníky je důležité vybírat termíny obecně vědní i úzce specializované, případně volit neefektivnější podíl obecných termínů pro daný obor a termínů úzce specializovaných.

Slovníky-minima sestavované pro uživatele různého věku nebo pokročilosti se také budou řídit hlediskem míry zastoupení úzce specializované terminologie, mírou zastoupení abstraktních slov, derivátů, kompozit, frazeologismů apod.

b) Dalším didaktickým kritériem pro výběr lexika do minimálních slovníků je důsledné dodržování plánu výchozí (mateřský) a cílový (cizí) jazyk (Kogan, G. Ch., 1971, s. 56).

Nejde jen o otázky podobnosti slovních jednotek dvou jazyků, ale i o rozdíly v jejich vnitřní formě, rodech, videch, rozdíly v rekcí, v jiných syntaktických strukturách slovních spojeních, v jiných derivačních modelech atd.

Přitom je nutno si uvědomit, že větší či menší podobnost lexikálních jednotek není vždy otázkou lehčích a obtížnějších slov. Je známo, že značně podobná slova ve dvou jazycích jsou srozumitelná v receptivním plánu, zatímco v plánu produktivním jsou dokonce někdy obtížnější k zapamatování než slova odlišná.

Do jisté míry může být při minimalizaci slovní zásoby cílového jazyka uplatněno i intralingvní kritérium, tj. výběr slov z hlediska jejich formální podobnosti (vybírat např. spíše stejnokořenné lexikální jednotky) nebo sémantické příbuznosti (vyhýbat se slovům, která lze vyjádřit opisem na základě již osvojených slov z minima) v rámci druhého jazyka.

c) Požadavek zachování systému jazyka při výběru slov do minimálních

slovníků je zde chápán poněkud jinak, než jak jsme o tom psali dříve (bod 1e této kapitoly).

Požaduje se, aby lexikální minimum bylo sestaveno z lexikálních jednotek, které by v komplexu obsáhly celý fonetický, grafický a slovnědruhový systém druhého jazyka. Důraz se klade zejména na systém posledně jmenovaný.

K. Bajor (1970, s. 74) jde dále, když žádá, aby v minimu byl zastoupen nejen slovnědruhový systém jazyka, ale aby slovní zásoba byla vybrána tak, že by si žák mohl skrze ni osvojit i určitý minimální systém gramatiky.

Požadavek, aby lexikální minimum obsahovalo všechny hlásky a písmena určitého jazyka (neméně důležitý je však i jejich vzájemný vztah, který je nutno brát také v úvahu, mluvíme-li o fonetickém a grafickém systému jazyka z hlediska lingvodidaktiky), je relevantní především pro počáteční výuku jazyka, zatímco u pokročilých žáků se jejich osvojení již víceméně předpokládá.

d) Všechna výše uvedená kritéria jsou zahrnuta v dalším didaktickém aspektu výběru lexika — v aspektu jeho obtížnosti.

Daná lexikální jednotka může být obtížná pro začátečníka, ne však pro pokročilého, je obtížná při jejím používání v řeči, avšak snadná pro zapamatování, snadno jí sice rozumíme, máme však potíže při zapamatování jejího ohýbání, je obtížná kvůli své abstraktnosti pro určitý věk žáka, někdy je obtížné osvojit si všechny prvky lexikálního mikrosystému (např. celou synonymickou řadu), jindy je to snadné a dokonce žádoucí (např. antonyma), vypořádáme se celkem bez obtíží např. s jistým minimálním morfologickým systémem, zatímco výjimky z něho jsou přímo nezvládnutelné (snadno lze pochopit i opačný příklad, kdy známe dobře výjimku, ale chybujeme v paradigmatu, ať již jako důsledek chybných postupů metodických, nebo jako důsledek psychologické zákonitosti, je mimořádné, výjimečné vzbuzuje naši pozornost silněji a mnémický proces se tím zintenzivňuje) atd.

Uvedeme několik autorů, kteří obtížnost lexikálních jednotek kladou jako jedno z kritérií jejich výběru. Z. M. Cvetkovová, D. S. Ivenskaja a B. Kondorf (1957, s. 7) zdůrazňují při výběru slov kritérium paradigmatickosti (obrazcovost') jako protiklad výjimky. Chápu je nejen v rámci morfologické paradigmaticky, ale i paradigmaticky derivační a frazeologické. S. Bondar' (1965, s. 4) žádá, aby se neuváděla synonyma pro jejich obtížnou sémantickou diferenciaci. V. V. Morkovkin a I. A. Dorogonovová (1976, s. 61) doporučují uvádět zejména u začátečníků homonyma a polysémní slova jen v jednom významu. I. V. Rachmanov (1956, s. 245) jako snadnější hodnotí slova krátká a dále kontrastní, a to nejen významem (antonyma), ale i formou (nemá se uvádět např. současně „schön“ a „schon“).

e) Řada autorů uvádí při sestavování cizojazyčných lexikálních minim nejen kritéria kladná, ale i záporná, tj. ta kritéria, která určují, co do minimálních slovníků zařazeno být nemá. Uvádějí se především ta kritéria, která implicitně nevyplývají z kritérií kladných, a přinášejí tedy nová hodnotící hlediska.

Např. kritérium hnízdovosti někteří metodikové uznávají, jiní ne. Proti jsou ti, kteří chápou lexikální minimum spíše jako pomůcku receptivního charakteru a předpokládají, že uvádění hnízd slov je zbytečné, po-

něvadž se snadno v jakémkoli textu poznají. Rozhodování o použití kritéria hnízdovosti je zde závislé na kritériu perceptivního nebo produktivního osvojení jazyka, je tedy určováno jedním z didaktických cílů.

Jednoznačně záporným kritériem je redundantnost jazyka a z ní vyplývající možnosti redukce jazyka na všech jeho úrovních. Ukázalo se však, že vyjadřování je v redukovaném jazyce často příliš složitě.

Většina metodiků se shoduje v tom, že do slovníků-minim by neměly být zařazovány číslovky, citoslovce, zkratky, vlastní jména a dialektismy. Není dosud jednoty v tom, zda uvádět tzv. gramatická slova (předložky, spojky, zájmena). Odmítání kompozit a derivátů je zdůvodněno tím, že jsou v textu dešifrovatelné, zná-li žák jejich základy. Do minima tedy nepatří např.

nebol'šoj, posidet', bratiška (bratříček, bráška),

obsahuje-li minimum již lexikální jednotky

bol'šoj, sidet', brat.

Na druhé straně je však nutno uvádět deriváty tam, kde se zcela mění jejich význam, např.

igrat' (hrát) — rozygryš (soutěž),
vesti (vést) — podvesti (dovést, přivést).

Druhý příklad uvádíme úmyslně z toho důvodu, že v intralingvním plánu je zdánlivě zbytečně uvádět „podvesti“, ale jiná situace vzniká v plánu česko-ruském, a to pro nebezpečí pochopení tohoto slova ve významu „podvést“.

Z lexikálních minim se také vylučují internacionalismy pro jejich obecnou srozumitelnost.

Byl vysloven názor, že do minim také nepatří lexikální jednotky tzv. uzavřených lexikálních řad, zejména nejsou-li příliš bohaté (názvy dní, měsíců apod.). Z minim se rovněž vylučují přísloví, pořekadla a frazeologismy, z nich potom především ty, které obsahují nespisovná slova, mají emocionální příznak a dají se nahradit synonymy nefrazeologické povahy (Arakin, V. D., 1960, s. 16; Cetlinová, V. S., 1969, s. 40).

Do minimálních slovníků se dále nemají zařazovat ty lexikální jednotky, které jsou shodné nebo podobné mateřskému jazyku jejich uživatelů. S tímto negativním kritériem je však nutno zacházet nanejvýš obezřetně, poněvadž je známo, že zejména v příbuzných jazycích jen velmi zřídka dochází ke shodě nebo podobnosti ekvivalentů ve formě a současně i v sémantice (Zangliger, V. F., 1972, s. 125—126).

Stejně opatrně nutno posuzovat dosud neuvedené kritérium názornosti. Chápeme je v tomto případě tak, že z minima lze vyloučit slova nominativní povahy, která můžeme snadno znázornit, ukázat. Omezenost tohoto kritéria je zřetelná: jistě není třeba znát názvy prstů, části obličeje atd., do jisté míry by to mohlo platit např. i u oděvu, ve třídě o věcech žákům nejbližších, ale další možnosti jsou již omezeny. Nelze přece čekat na to, že např. o bříze, potoku budu mluvit až tehdy, budu-li je moci ukázat. Jejich nakreslení nebo ukázání na obrázku je při komunikaci nejen časově náročné, ale z hlediska jazykové etiky většinou neúnosné.

Z minim se vylučujú také gramatické formy slov. Z hľadiska lingvo-
didaktiky by slovoformy mali byť významné len pre najmladší žiaci v počátečnom
stadiu výuky.

LITERATURA

- BAJOR, K.: Osnova leksičeskogo minimuma. Ruštinář, 5 (18), 1970, č. 3, s. 66—74.
- FRIES, CH. C.: Teaching and Learning English as a Foreign Language. University of Michigan Press 1945.
- GOUGENHEIM, G.—MICHÉA, R.—RIVENS, R.—SAUVAGEOT, A.: L'élaboration du Français élémentaire. Étude sur l'établissement d'un vocabulaire et d'une grammaire de base. Paris, Didier 1956.
- GOUGENHEIM, G.: Nekotoryje vyvody statistiki slovarja. V sbornike: Metodika prepodavanija inostrannyh jazykov za rubežom. Moskva, Progress 1967, s. 299—305. (Perevod s franc.)
- JELÍNEK, S.—BEČKA, J. V.—TĚŠITELOVÁ, M.: Frekvence slov, slovních druhů a tvarů v českém jazyce. Praha, SPN 1961.
- MACKEY, W.: Otbor. In: Problemy otbora učebného materiala. Red. M. N. Vjatjutnev. Mosk. univ. 1971, s. 27—70.
- MICHÉA, R.: Slovari osnovnoj leksiki. In: Metodika prepodavanija inostrannyh jazykov za rubežom. Moskva, Progress 1967, s. 286—298. Perevod s francuz.
- MIKULA, D.: K niektorým problémom slovnej zásoby pri vyučovaní ruštiny v slovenských školách. Ruštinář, 10 (23), 1975, č. 3, s. 68—71; č. 4, s. 105—109.
- OLECHNOWICZ, M.: Problematyka doboru materialu językowego dla celów dydaktycznych. Język rosyjski, 1972, č. 2, s. 92—95.
- PURM, R.: Ke kvantitatívnímu a kvalitatívnímu aspektu výběru lexikálního materialu při vyučování ruštině. In: Pedagog. fak. v Hradci Králové, III — Řada pedagogicko-metodická; Obory společenskovední. Praha, SPN 1966, s. 179—204.
- PURM, R.: K otázce vydělování lexikálního materialu určeného k produktívnímu osvojení z celkového lexikálního minima. In: Pedagog. fak. v Hradci Králové. Jazyk—literatura—metodika, XI. Praha, SPN 1970, s. 75—94.
- PURM, R.: K uplatnění aspektu produktívnosti a receptívnosti v některých souborech kritérií pro výběr lexikálního minima. In: Sborník pedagog. fak. v Hradci Králové, XIII. Praha, SPN 1971, s. 93—104.
- PURM, R.: Příspěvek k vypracování souboru kritérií pro výběr lexikálního minima. Ruský jazyk, 22 (24), 1971—1972, č. 3, s. 113—125.
- ROZKOVCOVÁ, L.: Základní lexikální minimum pro vyučování ruštině na SVVŠ a SOŠ. Ruský jazyk, 18 (20), 1967—1968, č. 6, s. 249—257.
- SOMMER, G.: Zu einigen Problemen der Festigung obligatorischen lexikalischer Minima. Fremdsprachenunterricht, 13, 1969, č. 1, s. 39—48.
- TĚŠITELOVÁ, M.: K statistickému výzkumu slovní zásoby. Slovo a slovesnost, 22, 1961, č. 3, s. 171—181.
- VOČADLO, O.: Mezinárodní angličtina v 850 slovech podle C. K. Ogdena. 2. dopl. vyd. Brno, 1936.
- АЛЕКСЕЕВ, П. М.: К проблеме отбора учебного материала (базовые языки и статистическая лексикография). В книге: Методы и приемы обучения иностранным языкам в группах подготовки к преподаванию математики, физики, химии на иностранном языке. Ленинград, Гос. пед. ин-т им. А. И. Герцена 1973, с. 13—22.
- АРАКИН, В. Д. и др.: Словарь наиболее употребительных слов английского, немецкого и французского языков. Red. И. В. Рахманов. Москва, Гос. изд. иностр. и нац. словарей 1960.
- АРАКИН, В. Д. и др.: Словарь-минимум по английскому, французскому и немецкому языкам для средней школы. Red. И. В. Рахманов. Москва, Гос. изд. иностр. и нац. словарей 1949. Изд. второе, испр. и допол.
- АРКАДЬЕВА, О. М.: Употребительные словоформы имен существительных лексического минимума. Моск. унив. 1976.
- БОНДАРЬ, С. Н.: Лексический минимум по немецкому языку (для неязыковых вузов). Москва, Высшая школа 1965.
- БЫСТРОВА, Е. А.: Единный фразеологический минимум русского языка для национальной школы. Русский язык в национальной школе, 1975, № 4, с. 10—15.

- ГЕЗ, Н. И.: Методы объяснения и усвоения лексики немецкого языка в 8—10 классах средней школы. (Канд. диссерт.) Москва, АПН РСФСР, Научно-исследовательский ин-т методов обучения 1951.
- ДЕНИСОВ, П. Н.: Лексический минимум русского языка. В сборнике: Лексические минимумы русского языка. Ред. П. Н. Денисов. Моск. унив. 1972, с. 3—15.
- ЕФРЕМОВ, Т. Ф.: О едином словообразовательном минимуме русского языка. Русский язык в национальной школе, 1976, № 2, с. 17—23.
- ЗАНГЛИДЕР, В. Ф.: Учет родного языка при отборе лексического минимума по иностранному языку. В сборнике: Вопросы лингвистического описания русского языка в целях обучения. *Ruština v teorii a praxi*, 1972, № 3—4, с. 123—126.
- ЗАСОРИНА, Л.: Частотные и учебные словари. Русский язык в национальной школе, 1969, № 2, с. 20—25.
- ИЕВЛЕВА, З. Н.: Об использовании принципов конструирования искусственных языков при отборе учебного языкового материала. В сборнике: Проблемы отбора учебного материала. Ред. М. Н. Вятютнев. Моск. унив. 1971, с. 101—109.
- КОГАН, Г. Х.: О принципах отбора лексического минимума по французскому языку для средней молдавской школы. Учен. записки Кишинев. гос. унив. им. В. И. Ленина, т. 115, Кишинев 1971, с. 54—63.
- КОРШУНОВА, Я. В.: Статистические данные и отбор языкового материала (обзор). В сборнике: Проблемы отбора учебного материала. Ред. М. Н. Вятютнев. Моск. унив., 1971, с. 71—79.
- МАРКОВ, Ю.: О роли лексической статистики при отборе лексического минимума. Русский язык в национальной школе, 1963, № 4, с. 12—20.
- МОРКОВКИН, В. В.: Тематический список русских слов (1177 слов). В сборнике: Лексические минимумы русского языка. Ред. П. Н. Денисов. Моск. унив. 1972, с. 92—107.
- МОРКОВКИН, В. В.—ДОРОГОНОВА, И. А.: О новом типе лексического минимума современного русского языка. Русский язык за рубежом, 1976, № 2, с. 59—62.
- НОВИКОВ, Л. А.: Лингвистические основы методики преподавания русского языка как иностранного. Русский язык за рубежом, 1967, № 2, с. 54—58.
- ПОЛЯКОВА, Г. П.—СОЛГАНИК, Г. Я.: Частотный словарь языка газеты. Моск. унив. 1971. (Ротапринт. изд.)
- ПУРМ, Р.: Критерии отбора лексического минимума. Русский язык в национальной школе, 1977, № 3, с. 25—29.
- РАХМАНОВ, И. В.: Методика обучения немецкому языку в 8—10 классах. Москва, АПН РСФСР 1956.
- САЛИСТРА, И. Д.: Методика обучения немецкому языку в средней школе. Москва, Учпедгиз 1958.
- ФРУМКИНА, Р.—ШТЕЙНФЕЛЬД, Э.: Статистические методы отбора лексики для словаря-минимума по русскому языку. Русский язык в национальной школе, № 6, с. 17—25.
- ЦВЕТКОВА, З. М.—ИВЕНСКАЯ, Д. С.—КОРНДОРФ, Б. Ф.: Словарь-минимум по английскому языку для средней школы. Изд. втор. Москва, Учпедгиз 1957.
- ЦЕТЛИН, В. С.: Словарь наиболее употребительных слов французского языка. Изд. втор., перераб. и допол. Москва, Совет. энцикл. 1969.
- Частотный словарь русского языка. Ред. Л. Н. Засорина. Москва, Русский язык 1977.

ТИПОЛОГИЯ ИНОЯЗЫЧНОЙ ЛЕКСИКИ С ТОЧКИ ЗРЕНИЯ ЕЕ МИНИМИЗАЦИИ

Автор вышеприведенной статьи уделяет внимание критериям минимизации иноязычной лексики. Эти критерии (кроме других) можно считать удобными для лингводидактической типологии лексики.

К лингвистическим критериям относятся, например, способность лексической единицы образовать продуктивные словообразовательные модели, возможность включать подобранные слова в ряды слов с одинаковыми основами, включать их в многочисленные словосочетания и сложные слова и, наконец, тенденция подбирать такие лексические единицы, которые образовали бы в определенном минимуме лексическую систему данного языка.

К экстралингвистическим критериям автор относит критерии частотности, тематичности (ситуативности), избыточности (не нужны слова, выражающие предметы и явления, которые можно непосредственно показать или описать другими, уже известными словами) и критерий подбора иноязычных слов с точки зрения их правильного лингвострановедческого минимума.

Подбор лексики по дидактическим критериям исходит непосредственно из процесса обучения.

Если, например, исходим из цели обучения иностранному языку, то мы спрашиваем: подбор слов будет определяться продуктивным или только репетитивным его усвоением, обучение будет проводиться с младшими учениками или со взрослыми, с учениками на начальном или продвинутом этапах обучения и т. д.

Подбор лексических единиц будет зависеть от сходств и различий на всех уровнях родного и иностранного языков, он может также заключаться в охвате всей фонетической, орфоэпической, графической системы иностранного языка и всех частей речи.

Иногда критерием для подбора слов в словари-минимумы могут служить те лексические единицы, их словоформы и словосочетания, в которых ученики — в рамках данного учебного материала — допускают больше всего ошибок.

По так называемым негативным критериям исключаются — по мнению некоторых авторов — из словарей-минимумов например числительные, междометия, союзы, местоимения, производные и сложные слова, интернационализмы и т. д.

